

Arrest

nr. 188 770 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster op 10 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2012 treedt de verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in het huwelijk met D.S.R., die de Italiaanse nationaliteit heeft.

1.2. Op 10 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Unieburger. Op 25 juni 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 31 oktober 2014 geeft de gemachtigde aan de verzoekster het bevel om haar minderjarige zoon, T.A.B., terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38). Bij arrest nr. 143 662 van 20 april 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 12 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 156 514 van 17 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 28 september 2016 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 15 december 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 10 januari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en niets anders kent dan België. We merken echter op dat het kind in kwestie acht maanden oud is waardoor de stelling dat het kind niets anders kent dan België iets of wat voorbarig is gezien de erg jonge leeftijd van het kind. Het feit in België geboren te zijn opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat haar kind in België geboren is een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 7, artikel 9, artikel 12, artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene toont op geen enkele wijze aan op welke manier artikel 7 geschonden zou worden, daar de kinderen niet gescheiden worden van hun moeder, daar zij een naam en nationaliteit hebben en hun ouders kennen. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er van een scheiding kind en ouders geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet

van de kinderen gescheiden worden (volledigheidshalve merken we op dat de vader van J. S. (...) niet over een legaal verblijf beschikt). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkene toont niet aan dat haar kinderen in Brazilië zijn persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooien.

Het feit dat haar kind hier naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft haar zoon nooit een legaal verblijf gekend in België en vond zijn scholing dus steeds plaats in illegaal verblijf. volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier slechts één schoolattest bevat, met name voor het schooljaar 2014-2015. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school gaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon enkel Nederlands zou spreken en hier opgegroeid zou zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat haar zoon, die geboren en getogen is in Brazilië en pas op 14-jarige leeftijd naar België kwam, enkel Nederlands zou spreken. Bovendien bevat het administratief dossier slechts één schoolattest, met name voor het schooljaar 2014-2015. Daarnaast is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Portugees zouden spreken, niettegenstaande het mogelijk is dat haar zoon daarnaast ook Nederlands zou leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene het niet aannemelijk maakt dat haar zoon enkel Nederlands zou spreken en niets meer zou kennen in zijn land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op artikel 6 EVRM, het recht op een eerlijk proces. Betrokkene zou namelijk een klacht ingediend hebben bij de stafhouder tegen haar voormalige advocaat. Zij zou deze procedure persoonlijk willen opvolgen en dat zij aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen. We merken echter op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van een ingediende klacht bij de stafhouder. Het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont aldus niet aan dat artikel 6 EVRM geschonden wordt.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld als buitengewone omstandigheid, dat zij omwille van dit intrafamiliaal geweld diende te scheiden om zichzelf in veiligheid te brengen en daar nogmaals het slachtoffer van werd omdat haar recht op verblijf haar werd ontnomen. Niettegenstaande betrokkene inderdaad verschillende PV's voorlegt waaruit blijkt dat er inderdaad sprake was van intrafamiliaal geweld, toont betrokkene niet aan waarom dit feit haar terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijkt. Betrokkene wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan omwille van het bestaan van een gezinscel met haar echtgenoot. Met het ophouden van het bestaan van de gezinscel (om welke reden dan ook), is ook haar grond voor verblijfsrecht vervallen. Betrokkene kwam naar België om bij haar partner, later haar echtgenoot te zijn. Nu zij gescheiden is van haar echtgenoot, is ook haar grond om in België te blijven weggevalen. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zij hier het slachtoffer van intrafamiliaal geweld was, een terugkeer naar Brazilië bemoeilijkt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft of niemand meer om voor hen te zorgen ook niet tijdelijk. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Brazilië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden maar haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, met name uit de verklaringen van betrokkene, dat zij nog een dochter heeft in Brazilië die bij de moeder van betrokkene verblijft. Ook haar zoon T. (...) kwam pas

vier jaar na betrokkene naar België en verbleef eveneens bij zijn maternale grootmoeder. Dit ondermijnt verder haar bewering dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied zou verblijven waarvan gedeeltelijk legaal, dat zij en haar kinderen duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat haar motivatie om te werken groot zou zijn, dat zij zelf zou willen instaan voor hun onderhoud, dat ze reeds gewerkt zou hebben, dat zij zelfstandig zou willen leven, dat zij niet afhankelijk zou willen zijn van de Staat, dat ze goed geïntegreerd zouden zijn en dat zij goed Nederlands zouden spreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.6. Op 15 december 2016 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 10 januari 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in op datum van 10.12.2012 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Op datum van 25.06.2013 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing d.d. 12.05.2015, aan haar betekend op 10.06.2015. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 17.11.2015 waarop haar bijlage 35 op 08.01.2016 ingetrokken werd. De toegestane duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens een schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel en wordt gewag gemaakt van de artikelen 9, 28 en 29 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 28.09.2016 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij haar aanvraag onontvankelijk verklaard, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56 146; R.v.St. nr. 55 204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij loopt de kans om met haar kinderen in een mensonterende situatie terecht te komen.

Bovendien heeft verzoekster haar leven opgebouwd in België, verzoekster verblijft al meerdere jaren op Belgisch grondgebied, waarvan grotendeels legaal. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekster om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten.

Dat er dus wel dégelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

Verwerende partij dient rekening te houden met elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd aangezien verwerende partij weigert dit te doen!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verwerende partij maakt zelfs amper melding van het feit dat verzoekster meerdere jaren legaal op het grondgebied heeft verbleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus op geen enkele manier dat men hier afdoende rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat hiermede rekening werd gehouden en dient de beslissing dan ook te worden vernietigd!

2. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld als buitengewone omstandigheid, dat zij omwille van dit intrafamiliaal geweld diende te scheiden om zichzelf in veiligheid te brengen en daar nogmaals het slachtoffer van werd omdat haar recht op verblijf haar werd ontnomen. Niettegenstaande betrokkene inderdaad verschillende PV's voorlegt waaruit blijkt dat er inderdaad sprake is van intrafamiliaal geweld, toont betrokkene niet aan waarom dit feit haar terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijkt. Betrokkene wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan omwille van het bestaan van de gezinscel met haar echtgenoot. Met het ophouden van het bestaan van de gezinscel (om welke reden dan ook), is ook haar grond voor verblijfsrecht vervallen. Betrokkene kwam naar België om bij haar partner, later haar echtgenoot te zijn. Nu zij gescheiden is van haar echtgenoot, is ook haar grond om in België te blijven weggevalen. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zij hier het slachtoffer van intrafamiliaal geweld was, een terugkeer naar Brazilië bemoeilijkt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is.

Verzoekster is naar België gekomen op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot waardoor zij eerst in het bezit is gesteld van een AI, waarna verzoekster een F-kaart kreeg op basis van dit huwelijk.

Verzoekster heeft meerdere jaren legaal op het grondgebied verbleven.

Verwerende partij stelt dat bij het ophouden van het bestaan van de gezinscel ook haar grond voor verblijfsrecht vervalt, ongeacht de reden van het ophouden van de gezinscel.

Dit is flagrant onwaar.

Verzoekster kon op basis van intrafamiliaal geweld haar verblijfsrecht toch behouden, zeker gezien de meerdere klachten die zijn neergelegd tegen haar ex-echtgenoot.

Zo stelt kruispuntbank Migratie namelijk dat:

"Het verblijfsrecht van een vreemdeling die hier verblijft op basis van gezinshereniging is tijdens de eerste drie jaar (= familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België) of vijf jaar (= familielid van een Belg of Unieburger) voorwaardelijk. Dat betekent dat het familielid zijn verblijfsrecht kan verliezen van zodra er geen samenwoning, respectievelijk gezinscel, meer is. Dit stelt een probleem voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld, die de woning van de gezinshereniger verlaten omwille van het geweld. Daarom voorziet de Verblijfswet dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld."

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden, men kan dit niet zomaar opzij schuiven.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Het verblijfsrecht van verzoekster had wel degelijk kunnen standhouden omwille van het intrafamiliaal geweld dat zij heeft moeten doorstaan.

Verwerende partij kan dus niet louter stellen dat na de scheiding met haar echtgenoot ook haar grond om in België te verblijven is weggefallen.

Door geen rekening te houden met het intrafamiliaal geweld en de klacht tegen haar vorige raadsman die hierop betrekking heeft, behandelt verwerende partij het dossier van verzoekster zeer onzorgvuldig en schendt zij ook de motiveringsverplichting.

Zij gaan namelijk helemaal voorbij aan het feit dat voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld een uitzondering bestaat als zij net omwille hiervan uiteen gaan met de echtgenoot op basis van wie zij gezinshereniging hebben gedaan.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar legaal verblijf, het intrafamiliaal geweld op haar gericht (waarvan zij ook bewijzen voorbrengt), het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, haar integratie, haar werkbereidheid, het feit dat zij in het verleden gewerkt heeft, het feit dat haar jongste dochter in België is geboren, haar kinderen hier opgroeien, haar oudste zoon hier school loopt en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze-niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij stelt niets over het feit dat verzoekster zich tijdens haar volledig verblijf geïntegreerd heeft! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoekster verblijfsrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf (cfr cassatieberoep supra)

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster, ongeacht hoe deze is ontstaan.

Het is daarenboven onbegrijpelijk hoe verwerende partij het dossier van verzoekster nogmaals zo flagrant onzorgvuldig kan onderzoeken en er nogmaals in faalt haar bestreden beslissing afdoende te motiveren.

3. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr; 107.495 d.d. 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer.

Verzoekster is al meer dan 4 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon of dat van haar kinderen riskeren.

Dat verwerende partij doodleuk stelt dat zij het zeer onwaarschijnlijk vinden dat verzoekster in haar land van herkomst geen vrienden of familie meer hebben waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Dit is onredelijk!

Zij heeft indertijd alles en iedereen moeten achterlaten om voor haar partner te kiezen. Ondertussen heeft zij zich, na letterlijk en figuurlijk "kloppen" te hebben ontvangen, kunnen herpakken en samen met haar kinderen een leven in veiligheid opbouwen. Zij kan als alleenstaande vrouw met een schoolplichtig kind en baby niet terugkeren naar haar land van herkomst waar zij in armoede en mensonterende omstandigheden zal terechtkomen.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt/ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verwerende partij stelt ook dat nog een dochter in Brazilië zou verblijven. Zij wenst zich te kunnen herenigen met haar dochter in België van zodra haar verblijf hier terug in orde is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

4. Het feit dat haar kind hier naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een-gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft haar zoon nooit een legaal verblijf gekend in België en vond zijn scholing dus steeds plaats in illegaal verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier slechts één schoolattest bevat, met name voor het schooljaar 2014-2015. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school gaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar zoon enkel Nederlands zou spreken en hier opgegroeid zou zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat haar zoon, die geboren en getogen is in Brazilië en pas op 14-jarige leeftijd naar België kwam, enkel Nederlands zou spreken. Bovendien bevat het administratief dossier slechts één schoolattest, met name voor het schooljaar 2014-2015. Daarnaast is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Portugees zouden spreken, niettegenstaande het mogelijk is dat haar zoon daarnaast ook Nederlands zou leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene het niet aannemelijk maakt dat haar zoon enkel Nederlands zou spreken en niets meer zou kennen in zijn land van herkomst.

Integendeel tot wat verwerende partij stelt, vormt het feit dat de zoon van verzoekster hier naar school gaat, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Temeer dat zijn zus hier geboren is, zij hier opgroeien met onze normen en waarden en België hun land van verblijf is en hij hier ook school loopt....

Het oudste kind van verzoekster loopt nog wel degelijk school in België, wat de bijgevoegde schoolattesten ook bewijzen.

Verzoekster en haar minderjarige kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Verwerende partij stelt dat er in het administratief dossier van verzoekster zich maar 1 schoolattest zou bevinden en dat zij voor de rest niet weten of hij hier al dan niet nog school loopt.

Uiteraard loopt de zoon van verzoekster school.. Hij is schoolplichtig! De zoon van verzoekster groeit hier op en is dus ook schoolplichtig. Zelfs indien verwerende partij niet overtuigd was van het feit dat het minderjarig kind van verzoekster schoolgaand is, had men op zijn minst bijkomende informatie kunnen opvragen teneinde het dossier correct en met de nodige zorgvuldigheid te kunnen behandelen.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Verzoekster komt dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande en schoolplichtige kinderen.

Verwerende partij heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende rekening te houden met de aangehaalde feiten.

De kinderen worden opgevoed met de Belgische normen en waarden en spreken ook Nederlands.

Haar dochter is in België geboren en heeft enkel in België geleefd.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoekster komt in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande en schoolplichtige kinderen, haar aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat er een schoolgaand en schoolplichtig kind is, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, verzoekster kan toch niet zomaar haar zoon van school halen om terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Waar zouden zij bovendien terecht kunnen?!

Waar kunnen zij opgevangen worden in afwachting van de behandeling van hun aanvraag? In welke school zouden zij terecht kunnen?

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Brazilië? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

Het onderwijsstelsel is in Brazilië geprivatiseerd waardoor enkel de kapitaalkrachtige burgers scholing kunnen genieten.

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen.

Dat het feit dat verzoekster in België verblijft, in afwachting van haar procedure en waar zij een veilig leven kan leiden samen met de kinderen en een degelijke opleiding voor de kinderen kan krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoet en voldeed om verblijf te bekomen en om het te behouden in het kader van het intrafamiliaal geweld en niet alleen haar leven maar ook haar rechten in het geding zou gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met dit alles en dat in het belang van de minderjarige kinderen!

Het is opvallend en flagrant onredelijk dat men in andere dossiers een afweging maakt van de verblijfsduur in het land van herkomst en de verblijfsduur in België en dit hier helemaal niet doet behoudens voor verzoekster.

Verzoekster woont en leeft hier! Dat verzoekster haar kinderen dan ook wenst op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wenst verzoekster nogmaals op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders!

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van het kinderen!

De belangen van de kinderen mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men eventueel aan de ouder(s) zou kunnen of willen verwijten!

De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als "onwaarschijnlijk".

Dit is echter flagrant onzorgvuldig en getuigt ook niet van enig onderzoek!

Tevens dient te worden opgemerkt dat men niet enerzijds kan stellen: "Betrokkene toont aldus niet aan dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school en anderzijds "Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is Dit kan men toch geen zorgvuldige beslissing noemen, integendeel zelfs.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niette hoeven doen!

Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest van uw Raad nr. 163 234 van 19.02.2016. Het arrest stelt nl.: "Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als enig

motief dat de verzoekende partijen frauduleus en illegaal in het Rijk hebben verbleven. Het frauduleus en illegaal verblijf van de ouders op zichzelf kan geen incidentie hebben op de belangen van de kinderen die geen inspraak hebben gehad in het frauduleus handelen en het verblijf in illegaliteit en aldus geen verantwoording bieden waarom het in België geboren zijn en enkel de Belgische cultuur en gewoontes kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, geen buitengewone omstandigheden uitmaakt".

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier van verzoekster minstens één keer grondig te onderzoeken.

Dat verwerende partij dit niet deed en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Zoals reeds meermaals aangehaald is dit onredelijk en onjuist!

Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoekster aanhaalt en waarvan ook wel degelijk sprake is en vaststelling kan van worden gedaan.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekster heeft nooit documenten achter gehouden. Zij was altijd gewillig om mee te werken met verwerende partij.

Verzoekster en haar kinderen hebben de binding met Brazilië verloren en hun leven hier opgebouwd en ze kunnen dan ook niet terugkeren naar hun land van herkomst. Voor het jongste kind is dit zelfs niet het land van "herkomst", ze is er nog nooit geweest

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Men mag niet uit het oog verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen. Het mag duidelijk zijn dat dit van toepassing is op de situatie van verzoekster!

Hier wordt andermaal met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

De aanvraag wordt ook niet rechtlijnig met andere dossiers behandeld! Niet alleen stelt men steeds dat integratie vereist is, maar er wordt ook een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst t.o.v. dat in België.

Doch, men vergelijkt deze alleen maar indien het in het nadeel van cliënte speelt. Hier weigert men rekening te houden met het verblijf van verzoekster en de kinderen, voor de jongste dochter is België zelfs het land van herkomst.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

(...)

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

(...)

De kinderen van verzoekster hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de moeder!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekster moeten de kans krijgen op onderwijs!

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"(...)" (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"(...)"

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens

blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen."

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

De band tussen verzoekster en haar kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"(...)"

Dat het duidelijk is dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

5. Betrokkene beroept zich op artikel 6 EVRM, het recht op een eerlijk proces. Betrokkene zou namelijk een klacht ingediend hebben bij de stafhouder tegen haar voormalige advocaat. Zij zou deze procedure persoonlijk willen opvolgen en dat zij aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen. We merken echter op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van een ingediende klacht bij de stafhouder. Het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont aldus niet aan dat artikel 6 EVRM geschonden wordt.

Verzoekster heeft klacht neergelegd bij de stafhouder tegen haar voormalige advocaat vooral door het feit dat haar beroep onvoldoende gemotiveerd was en geen middel bevatte (geen rechtsbasis, enkel feiten), waardoor het door de Raad werd verworpen in zijn beschikking RvV 175 815. Zij voegt dit in bijlage bij om aan te tonen dat zij wel degelijk klacht heeft ingediend en het niet louter om een bewering gaat.

Hierdoor zijn de rechten van verzoekster geschonden die op deze manier geen volwaardig beroep heeft kunnen indienen en zo de kans misliep geregulariseerd te worden en op basis van intrafamiliaal geweld, waar zij het slachtoffer van was, haar verblijfstitel toch te kunnen behouden.

De bestreden beslissing maakt geen melding van dit feit, waardoor haar aanvraag niet voldoende onderzocht werd!

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan zij België niet verlaten.

Zij wil dit namelijk persoonlijk kunnen aantonen en kunnen opvolgen wat er met haar klacht gebeurt!

Hoe kan zij dit doen als zij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces". Zij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van haar vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen.

Dat zij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen, als ook haar rechten te vrijwaren!

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: '(...)'

6. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft of niemand meer om voor hen te zorgen ook niet tijdelijk. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Brazilië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden maar haar relaties in het land van herkomst.

Verzoekster kan niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht, ook niet voor een tijdelijk verblijf

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekster is al geruime tijd niet meer in Brazilië geweest. Dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekster een meerderheid van haar leven heeft doorgebracht in Brazilië, men een afwezigheid van meer dan 4 jaar niet mag negeren. Alhoewel het, volgens verwerende partij, onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zelfs indien verzoekster nog familie zou hebben, dan kan zij niet bij hen terecht voor een veilig onderkomen! Het is onredelijk van verwerende partij om dit te insinueren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek.

Zij heeft alles en iedereen destijds achtergelaten en voor haar eigen veiligheid en een nieuw leven gekozen.

Dat het bovendien opvallend is dat verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt m.b.t. de kinderen van verzoekster.

De jongste dochter van verzoekster is er nooit geweest, zij is namelijk in België geboren. Zij kent daar dus helemaal niets of niemand.

Het mag duidelijk zijn dat het flagrant onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en louter een afweging te maken m.b.t. het verblijf van verzoekster.

Men kan toch geen afweging maken voor verzoekster zonder de kinderen mee in overweging te nemen en aan hun belang te denken?!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

7. De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen, betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

Verzoekster is van mening dat haar (waaronder gedeeltelijk legaal) verblijf en haar integratie wel degelijk kan leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Eens te meer, dient men zich af te vragen of verwerende partij het administratief dossier van verzoekster wel bekeken heeft.

Dit is flagrant onredelijk! De zoon van verzoekster is schoolplichtig en loopt hier nog steeds school, bewijs hiervan kan u in bijlage vinden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden!

Bovendien dient verwerende partij minstens te motiveren waarom haar integratie en verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> (...)

Er is wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en verzoekster voldoet wel degelijk aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en het dossier niet grondig te onderzoeken.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel!

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekster te regulariseren!

Dat men wel degelijk rekening dient te houden met de aangehaalde elementen en de eerder geldende instructies die tot op heden niet vernietigd zijn. Dit beleid werd sinds 2004 vernieuwd en regelmatig verduidelijkt en maakt dat de aangehaalde elementen, en het geheel ervan wel degelijk tot gegrondheid kunnen leiden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken in het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door verwerende partij.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar integratie en verblijf, het feit dat verzoekster een blanco strafblad heeft, haar blijk van integratie, haar werkbereidheid, het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, het feit dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM, het feit dat zij een klacht lopen heeft tegen haar vorige advocaat, alsook dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld...

Dat verzoekster dan ook vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Zij betoogt niet te begrijpen waarom haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Er zou wel sprake zijn van buitengewone omstandigheden, wat niet hetzelfde zou zijn als overmacht. Zij zou de kans lopen om samen met haar kinderen in een mensonterende situatie terecht te komen. Er werd niet voldoende rekening gehouden met de jaren van legaal verblijf en opgebouwde integratie. Ze zou op basis van intrafamiliaal geweld haar verblijfsrecht hebben kunnen behouden omwille van de meerdere klachten die zij neerlegde tegen haar ex-echtgenoot. Het bestuur zou dus niet kunnen stellen dat de scheiding met haar echtgenoot, ook haar grond om in België te verblijven is weggefallen. Er zou geen rekening gehouden zijn met alle elementen uit het dossier. Ze stelt meer dan vier jaar niet meer in haar herkomstland te zijn geweest. Het schoolgaan van haar zoon zou een buitengewone omstandigheid vormen. Indien de verwerende partij niet overtuigd was dat het minderjarig kind nog school loopt, diende zij bijkomende informatie te vragen. Ze stelt het bewijs te voegen van de klacht die zij destijds heeft ingediend tegen haar vorige raadsman. Ze zou het recht hebben in België te verblijven in afwachting van die procedure. Ze zou niet meer terecht kunnen bij vrienden of familie in Brazilië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de

aanvraag, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat het loutere feit dat een kindje in België geboren is, geen recht op verblijf opent. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Zij brengt ook niets in tegen de vaststelling dat er geen directe werking kan worden ontleend aan het Kinderrechtenverdrag. In arrest nr. 118.167 d.d. 31 januari 2014 oordeelde de Raad aangaande het Kinderrechtenverdrag onder meer als volgt:

Daargelaten de vraag of verzoekende partijen een belang hebben bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet op ontvankelijke wijze mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 6 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontkend. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Bovendien werd in de bestreden beslissing opgeworpen dat de beslissingen genomen werden ten aanzien van het hele gezin en dat dus het hele gezin het grondgebied dient te verlaten.

M.b.t. de scholing van de kinderen motiveerde de verwerende partij:

“Het feit dat haar kind her naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...) Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier slechts één schoolattest bevat, met name voor het schooljaar 2014-2015 (...)”

De verwerende partij heeft zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat er zich slechts één schoolattest bevindt in het administratief dossier. Kern van de motivering bestaat uit de vaststelling dat niet werd aangetoond dat de scholing niet kan bekomen worden in het land van herkomst. Waar verzoekster stelt dat het onderwijsstelsel in Brazilië geprivatiseerd is, maakt zij evenmin aannemelijk als zouden haar kinderen er geen school kunnen lopen.

In het kader van dit principe oordeelde de Raad bij arrest van 6 mei 2008, nr. 10.923 als volgt:

“In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.”

Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment van het nemen van de beslissing, kan geen rekening gehouden worden met de klacht die voor het eerst gevoegd werd bij het verzoekschrift. Verzoekster betwist immers niet dat, zoals gemotiveerd werd in de beslissing, zij zich in haar aanvraag beperkt had tot een loutere bewering als zou zij een klacht hebben ingediend bij de stafhouder.

Waar verzoekster op nieuw melding maakt van het feit dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, toont zij niet aan op welke wijze haar dit zou verhinderen om een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Bovendien werd haar verblijfsrecht reeds beëindigd door een bijlage 21 genomen op 12 mei 2012. Het feit dat zij in het verleden over een legaal verblijf heeft beschikt, leidt niet tot de vaststelling dat zij thans in de onmogelijkheid zou zijn een aanvraag in te dienen vanuit haar herkomstland.

Daar uit het administratief dossier is gebleken dat verzoekster nog een dochter heeft in Brazilië die bij haar moeder zou verblijven en dat haar zoon Thalles pas vier jaar na haar naar België kwam, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het de bewering ondermijnt dat zij niemand meer zou hebben in haar herkomstland.

Verzoekster beperkt zich tot het opnieuw herhalen van die elementen die zij reeds heeft aangevoerd in haar aanvraag en toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd. Evenmin toont zij aan dat de beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen werd niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het rechtszekerheidsbeginsel door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster aangehaalde elementen, meer bepaald het gegeven dat haar dochter in België is geboren en niets anders kent dan België, de verwijzing naar de artikelen 3, 7, 9, 12, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, het feit dat haar kind hier naar school zou gaan van, de omstandigheid dat haar zoon enkel Nederlands zou spreken en hier opgegroeid zou zijn, de klacht die zij bij de stafhouder zou hebben neergelegd tegen haar voormalig advocaat, het feit dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld, de bewering dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft om voor haar en haar kinderen te zorgen, het argument dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd en de elementen van lang verblijf en integratie, “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’, nu deze integraal werd overgenomen door de “*instructies Wathelet*”, die door de Raad van State werden vernietigd.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Voor zover de verzoekster stelt dat zij uit de motivering in de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat “*(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*” niet kan afleiden waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit onderzoekt, wordt er op gewezen dat de eerste bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de eerste bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekster ingediende machtigingsaanvraag. *In casu* blijkt dat de gemachtigde voor elk van de door de verzoekster als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen omstandig heeft toegelicht waarom hij meent dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar de verzoekster aanvoert dat zij niet begrijpt waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met haar integratie, dewelke volgens haar wel degelijk kan leiden tot regularisatie, en dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom haar integratie en haar verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat “*(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied zou verblijven waarvan gedeeltelijk legaal, dat zij en haar kinderen duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat haar motivatie om te werken groot zou zijn, dat zij zelf zou willen instaan voor hun onderhoud, dat ze reeds gewerkt zou hebben, dat zij zelfstandig zou willen leven, dat zij niet afhankelijk zou willen zijn van de Staat, dat ze goed geïntegreerd zouden zijn en dat zij goed Nederlands zouden spreken) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden*”, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt

gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom het langdurig verblijf en de integratie van de verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij in het tweede en het zesde onderdeel van het middel stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niets heeft gesteld over het feit dat zij zich tijdens haar verblijf heeft geïntegreerd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekster tenslotte in het tweede en het zevende middel onderdeel nog verwijst naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekster aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*” wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in

de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werd met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in haar land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

In het eerste middelonderdeel betwist de verzoekster de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend. Zij bekritiseert dit standpunt en meent dat er in haren hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat haar aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden. Zij wijst er op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekster toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

Waar de verzoekster in het eerste middelonderdeel laat gelden dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij de kans loopt om met haar kinderen in een mensonterende situatie terecht te komen, wordt erop gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 september 2016 evenwel niet dat de verzoekster de bewering dat zij de kans loopt om met haar kinderen in een mensonterende situatie terecht te komen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit element. Het staat de verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en dit element bij deze nieuwe aanvraag in te roepen.

Waar de verzoekster in het eerste middelonderdeel laat gelden dat zij haar leven heeft opgebouwd in België, dat zij al meerdere jaren in België verblijft, waarvan het grootste deel legaal, en het voor haar bijgevolg onmogelijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen nu zij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten, beperkt zij zich tot een herhaling van wat zij in haar machtigingsaanvraag heeft uiteengezet zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“het (...) erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf”* nu zij *“ruim 30 jaar in Brazilië (verbleef), waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft”*, zodat *“(h)aar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden (...) (met) haar relaties in het land van herkomst”* en dat bovendien uit haar verklaringen blijkt dat zij nog een dochter heeft in Brazilië die bij haar moeder verblijft en dat ook haar zoon pas vier jaar na haar naar België kwam en daarvoor eveneens bij zijn maternale grootmoeder verbleef, hetgeen *“haar bewering dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst (ondermijnt)”*, zodat *“(d)it element (...) niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid”*, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maakt de verzoekster het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins aannemelijk, noch toont zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar aangebrachte elementen.

Waar de verzoekster in het eerste middelonderdeel nog laat gelden dat niet afdoende rekening werd gehouden met de door haar opgebouwde integratie, wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing met betrekking tot haar integratie wordt overwogen dat *“(d)e elementen van lang verblijf en*

integratie (met name het feit dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied zou verblijven waarvan gedeeltelijk legaal, dat zij en haar kinderen duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat haar motivatie om te werken groot zou zijn, dat zij zelf zou willen instaan voor hun onderhoud, dat ze reeds gewerkt zou hebben, dat zij zelfstandig zou willen leven, dat zij niet afhankelijk zou willen zijn van de Staat, dat ze goed geïntegreerd zouden zijn en dat zij goed Nederlands zouden spreken) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden" en dat deze motivering volledig in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de integratie van de verzoekster wel degelijk in rekening gebracht. De omstandigheid dat de verzoekster hierover een andere mening heeft dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

In een tweede onderdeel van het eerste middel werpt de verzoekster op dat de motivering in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld flagrant fout is, daar waar wordt gesteld dat bij het ophouden van het bestaan van de gezinscel ook de grond voor het verblijfsrecht vervalt ongeacht de reden van het ophouden van de gezinscel. Zij meent immers op basis van dit intra-familiaal geweld haar verblijfsrecht te hebben kunnen behouden, zeker gezien de meerdere klachten die zijn neergelegd tegen haar ex-echtgenoot, en verwijst hierbij naar de (website van) Kruispuntbank Migratie, waar wordt gesteld dat *"de Verblijfswet (voorziet) dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld"*. Vooreerst wordt er op gewezen dat de website van Kruispuntbank Migratie geen bron van recht is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 12 mei 2015 ten aanzien van de verzoekster een beslissing werd genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en dat de Raad bij arrest nr. 156 514 van 17 november 2015 de door de verzoekster tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing, evenals het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring verworpen heeft. Aldus is de beslissing van 12 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij omwille van het feit dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld haar verblijfsrecht heeft kunnen behouden. De verzoekster toont dan ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat *"(m)et het ophouden van het bestaan van de gezinscel (om welke reden dan ook), (...) ook haar grond voor verblijfsrecht vervallen (is)"* en dat zij *"niet aan(toont) waarom het feit dat zij hier het slachtoffer van intrafamiliaal geweld was, een terugkeer naar Brazilië bemoeilijkt"*.

Met betrekking tot de klacht tegen haar vorige raadsman, wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekster *"geen bewijzen voorlegt van een ingediende klacht bij de stafhouder"*, dat het *"hier (gaat) om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs"* en dat *"(e)en loutere bewering (...) onvoldoende (is) om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid"*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster in het tweede middelonderdeel niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *"(d)oor geen rekening te houden met het intrafamiliaal geweld en de klacht tegen haar vorige raadsman, die hierop betrekking heeft, (...) het dossier van verzoekster heel onzorgvuldig (behandelt)"* en ook de motiveringsverplichting schendt.

In een derde onderdeel van het eerste middel stipt de verzoekster aan dat zij al meer dan vier jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest en dat het onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris doodleuk stelt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij in haar land van herkomst geen vrienden of familie meer heeft waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekster zeer verwarrend overkomt waar zij deze kritiek, die gericht lijkt te zijn tegen het motief in de eerste bestreden beslissing dat betrekking heeft op het door haar ingeroepen feit dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft, plaatst onder een citaat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat betrekking heeft op de bij haar aanvraag ingeroepen artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Bovendien laat zij met haar summiere betoog na de overige motieven uit de eerste bestreden beslissing dienaangaande, met name dat zij *"ruim 30 jaar in Brazilië (verbleef), waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft"*, zodat *"(h)aar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden (...) (met) haar relaties in het land van herkomst"* en dat bovendien uit haar verklaringen blijkt dat zij nog een dochter heeft in Brazilië die bij haar moeder verblijft en dat ook haar zoon pas vier jaar na haar naar België kwam en daarvoor eveneens bij zijn maternale grootmoeder verbleef, hetgeen *"haar bewering*

dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst (ondermijnt)”, zodat “(d)it element (...) niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid”, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat het “erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf”.

Waar de verzoekster in het derde middelonderdeel laat gelden dat “(e)r wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen”, mist haar betoog feitelijke grondslag. Dit kan nergens in de eerste bestreden beslissing worden gelezen. Er wordt weliswaar verwezen naar het door de verzoekster in haar machtigingsaanvraag ingeroepen artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch niet naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), waarover in haar aanvraag om machtiging tot verblijf overigens ook niet de minste uiteenzetting valt te lezen. Waar de verzoekster nog opwerpt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zal inhouden, dat zij bij een terugkeer in armoede en mensonterende omstandigheden zal terechtkomen en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan dan ook worden herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat het bijgevolg, bij gebrek aan enige uiteenzetting in de aanvraag hieromtrent, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag.

Waar de verzoekster in het derde middelonderdeel ten slotte nog voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, lijkt zij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de verwerende partij zullen moeten worden beoordeeld.

In een vierde onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekster dat haar zoon wel degelijk nog school loopt in België, wat blijkt uit de bij haar verzoekschrift gevoegde ‘attesten van schoolbezoeken’ (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6) en uit het feit dat hij hier schoolplichtig is, en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat “het administratief dossier slechts één schoolattest bevat, met name voor het schooljaar 2014-2015” en dat de verzoekster “aldus niet aan(toont) dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school gaat”, vormt evenwel slechts een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek die de verzoekster hiertegen aanvoert, in het licht van de overwegingen dat “(h)et feit dat haar kind hier naar school zou gaan (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden” en dat de scholing van het kind tevens “geen gespecialiseerd onderwijs (behoeft), noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”, die het determinerend motief uitmaken, niet kan leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, velt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen waardeoordeel over het Belgische onderwijs ten opzichte van het Braziliaanse onderwijs. Ten overvloede wordt er, waar de verzoekster nog laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op zijn minst bijkomende informatie had kunnen opvragen teneinde het dossier correct en met de nodige zorgvuldigheid te kunnen behandelen, op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel nog poneert dat het schoolgaan van haar zoon een buitengewone omstandigheid vormt “(t)emeer dat zijn zus hier geboren is, zij hier opgroeien met onze normen en waarden en België hun land van verblijf is”, beperkt zij zich tot een herhaling van de uiteenzetting in haar machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name “dat het kind in kwestie acht maanden oud is waardoor de stelling dat het kind niets anders kent dan België iets of wat voorbarig is gezien de erg jonge leeftijd van

het kind", dat "(h)et feit in België geboren te zijn(...), naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf (opent)" en dat zij "niet aan(toont) waarom het feit dat haar kind in België geboren is een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken", zodat "(d)it element (...) niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid", te weerleggen of te ontkrachten. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summieere uiteenzetting doet zij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar ingeroepen elementen.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel nog laat gelden dat het onderwijs in Brazilië geprivatiseerd is waardoor enkel de kapitaalkrachtige burgers scholing kunnen genieten en ter staving hiervan enkele knipsels bij haar verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), kan nogmaals worden herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekster in haar machtigingsaanvraag van 30 september 2016 het geprivatiseerde onderwijssysteem in Brazilië als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. Bovendien – en louter ten overvloede – wordt erop gewezen dat deze knipsels noch de auteur, noch de datum en hun vindplaats vermelden, zodat de bewijswaarde ervan hoe dan ook te denken overlaait.

Waar de verzoekster het opvallend en flagrant onredelijk acht dat men in andere dossiers een afweging maakt van de verblijfsduur in het land van herkomst en de verblijfsduur in België, terwijl dit *in casu* niet gebeurt behoudens voor haarzelf, wordt erop gewezen dat er in de eerste bestreden beslissing wordt opgemerkt "*dat het kind in kwestie acht maanden oud is waardoor de stelling dat het kind niets anders kent dan België iets of wat voorbarig is gezien de erg jonge leeftijd van het kind*", zodat haar betoog, wat dit betreft, feitelijke grondslag mist.

Met de summieere uiteenzetting in het vierde middelonderdeel dat zij hier woont en leeft, haar kinderen hier wenst op te voeden met de Belgische cultuur en dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het tegengestelde te verwachten, doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar aangebrachte elementen, zonder de motieven in de eerste bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel opmerkt dat "*de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders*" en dat het onredelijk is om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de belangen van de kinderen wordt overwogen dat zij "*niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is*". Tevens heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er nog op gewezen dat de kinderen niet van hun ouders worden gescheiden nu de verplichting om terug te keren voor het ganse gezin geldt, dat niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat het erg onwaarschijnlijk is dat de zoon van de verzoekster enkel Nederlands zou spreken. Voorts moet worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het is dan ook zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen dat het vereist is af te wijken van een in de wet voorziene regel wat betreft de wijze van indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel laat gelden dat de gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen erin bestaat om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als "*onwaarschijnlijk*", wordt erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dat de integratie van de kinderen "*onwaarschijnlijk*" is. De verzoekster licht alvast niet toe waaruit zij dit afleidt. Omtrent de integratie van de verzoekster en haar kinderen kan in de eerste bestreden beslissing

wel worden gelezen dat “(d)e elementen van lang verblijf en integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”, wat iets anders is dan – zoals de verzoekster doet – te stellen dat de integratie “onwaarschijnlijk” zou zijn.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel stelt dat “men niet enerzijds kan stellen: “Betrokkene toont aldus niet aan dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school (gaat) en anderzijds “Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs (behoeft), noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”, wordt niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de scholing van haar zoon niet als determinerend motief zou kunnen stellen dat “(h)et dat haar kind hier naar school zou gaan (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden” en dat de scholing van het kind tevens “geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is” om vervolgens “volledigheidshalve” op te merken dat “het administratief dossier slechts één schoolattest bevat, met name voor het schooljaar 2014-2015”, zodat de verzoekster “niet aan(toont) dat haar zoon op heden hier nog steeds effectief naar school gaat”. Een zorgvuldigheid wordt aldus niet aangetoond.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel verwijst naar het arrest nr. 163 234 van 19 februari 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in de eerste bestreden beslissing – in tegenstelling tot de beslissing die het voorwerp vormt van het genoemde arrest – met betrekking tot het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet als enige motief wordt opgegeven dat de verzoekster frauduleus en illegaal in het Rijk heeft verbleven. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De verzoekster laat verder in het vierde middelonderdeel gelden dat België de plicht heeft om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs en wijst hierbij op de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Zij stipt aan dat haar kinderen in België de beste kansen op een volwaardig en gespecialiseerd onderwijs hebben en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Door middel van haar betoog geeft de verzoekster aan dat zij het niet eens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing zonder deze evenwel aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onwettige gronden heeft geoordeeld dat deze verdragsbepalingen in de eerste plaats “geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen (zijn) die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen”, zodat “(a)an deze bepalingen (...) een directe werking (moet) worden ontzegd”. Evenmin maakt de verzoekster aannemelijk dat de gemachtigde daarenboven volledigheidshalve – en overtoollig – op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze inzake artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag nog heeft gesteld “dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer” en dat de verzoekster “niet aan(toont) dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst” en, inzake artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag, dat de verzoekster “niet aan(toont) dat haar kinderen in Brazilië zijn persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooien”.

Waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel nog verwijst naar artikel 24 van het Handvest, wordt erop gewezen dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre het Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de eerste bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van het Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 22-23). Aldus is het Handvest niet van toepassing. Het betoog van de verzoekster mist dan ook een juridische grondslag. Om dezelfde reden kan de verzoekster evenmin dienstig verwijzen naar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, dat betrekking heeft op de uitlegging van artikel 20 van het Verdrag

betreffende de werking van de Europese Unie en de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Voor zover de verzoekster in het vierde middelonderdeel nog wijst op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling enkel van toepassing is op een beslissing tot verwijdering, wat in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*, terwijl de eerste bestreden beslissing niet als een verwijderingsbeslissing kan worden gekenmerkt. Deze beslissing strekt er immers enkel toe de door de verzoekster in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende machtigingsaanvraag onontvankelijk te verklaren. Ten overvloede kan nog worden verwezen naar wat hierboven omtrent de motieven in de eerste bestreden beslissing aangaande de belangen van de kinderen van de verzoekster reeds werd uiteengezet.

Ook waar de verzoekster in het vierde middelonderdeel nog laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening dient te houden met het hoger belang van het kind en wijst op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waarin in de eerste plaats wordt gesteld dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag *“geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen (zijn) die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen”*, zodat *“(a)an deze bepalingen (...) een directe werking (moet) worden ontzegd”* en vervolgens volledigheidshalve – en dus overtollig – met betrekking tot artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt opgemerkt *“dat er van een scheiding kind en ouders geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van “herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden”* en dat *“de vader van J. S. (...) niet over een legaal verblijf beschikt”*. Met haar summiere betoog toont de verzoekster niet aan dat deze motieven onwettig zijn, gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel werpt de verzoekster op dat zij een klacht heeft neergelegd bij de stafhouder tegen haar voormalig advocaat omwille van het feit dat haar beroep tegen de in punt 1.4. genoemde beslissing onvoldoende gemotiveerd was en geen middel bevatte waardoor het door de Raad werd verworpen. In zoverre zij haar klacht in bijlage zou bijvoegen om aan te tonen dat zij deze wel degelijk heeft neergelegd en het dus niet om een loutere bewering gaat, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster aan het bestuur geen bewijs van enige klacht bij de stafhouder heeft voorgelegd, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat de verzoekster in het middelonderdeel voorhoudt, legt zij een dergelijk document evenmin voor bij het onderhavige verzoekschrift. Zij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat zij *“geen bewijzen voorlegt van een ingediende klacht bij de stafhouder”*, dat het *“hier (gaat) om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs”* en dat *“(e)en loutere bewering (...) onvoldoende (is) om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid”*, zodat zij *“niet aan(toont) dat artikel 6 EVRM geschonden wordt”*.

In het zesde middelonderdeel laat de verzoekster nog gelden dat zij niet meer terecht kan bij eventuele familie, vrienden of kennissen, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zij *“ruim 30 jaar in Brazilië (verbleef), waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft”*, zodat *“(h)aar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden (...) (met) haar relaties in het land van herkomst”* en dat bovendien uit haar verklaringen blijkt dat zij nog een dochter heeft in Brazilië die bij haar moeder verblijft en dat ook haar zoon pas vier jaar na haar naar België kwam en daarvoor eveneens bij zijn maternale grootmoeder verbleef, hetgeen *“haar bewering dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst (ondermijnt)”*, zodat *“(d)it element (...) niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid”*. Waar zij voorhoudt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij een negatief bewijs levert, wordt er op gewezen dat het de vreemdeling die een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient, toekomt om het bewijs van buitengewone omstandigheden te leveren en dat het niet onmogelijk

is om het bewijs te leveren dat haar dochter en moeder, in tegenstelling tot wat zij eerder zelf verklaard heeft, niet (meer) in haar land van herkomst zouden verblijven of dat zij bij hen niet meer terecht zou kunnen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt alvast niet dat de verzoekster enige poging heeft ondernomen om met de betrokkenen contact op te nemen. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat het *“erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf”*.

Doorheen haar verzoekschrift stipt de verzoekster verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekster toont verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, nu de verzoekster in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

3.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd onterecht genomen.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster en haar kinderen dienen terug te keren naar Brazilië.

V.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een klacht heeft ingediend tegen haar vorige advocaat wegens het beroep dat werd verworpen op basis van het feit dat zij geen middelen had aangevoerd voor haar verblijfsrecht op basis van intrafamiliaal geweld waarvoor zij in aanmerking kwam.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt de beslissing de motiveringsverplichting

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, geen gewag maakt van het feit dat zij slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld en zij daardoor haar verblijfsrecht heeft verloren.

Verzoekster is naar België gekomen op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot waardoor zij eerst in het bezit is gesteld van een AI, waarna verzoekster een F-kaart kreeg op basis van dit huwelijk. Dat zij genooddaakt werd omwille van intrafamiliaal geweld, dit huwelijk te stoppen

Verzoekster heeft meerdere jaren legaal op het grondgebied verbleven.

Verwerende partij stelt dat bij het ophouden van het bestaan van de gezinscel ook haar grond voor verblijfsrecht vervalt, ongeacht de reden van het ophouden van de gezinscel.

Dit is flagrant onwaar.

Verzoekster kon op basis van intrafamiliaal geweld haar verblijfsrecht toch behouden, zeker gezien de meerdere klachten die zijn neergelegd tegen haar ex-echtgenoot.

Zo stelt kruispuntbank Migratie namelijk dat:

"Het verblijfsrecht van een vreemdeling die hier verblijft op basis van gezinshereniging is tijdens de eerste drie jaar (= familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België) of vijf jaar (= familielid van een Belg of Unieburger) voorwaardelijk. Dat betekent dat het familielid zijn verblijfsrecht kan verliezen van zodra er geen samenwoning, respectievelijk gezinscel, meer is. Dit stelt een probleem

voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld, die de woning van de gezinshereniger verlaten omwille van het geweld. Daarom voorziet de Verblijfswet dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld."

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden, men kan dit niet zomaar opzij schuiven.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Het verblijfsrecht van verzoekster had wel degelijk kunnen standhouden omwille van het intrafamiliaal geweld dat zij heeft moeten doorstaan.

Verwerende partij kan dus niet louter stellen dat na de scheiding met haar echtgenoot ook haar grond om in België te blijven is weggevalen.

Door geen rekening te houden met het intrafamiliaal geweld en de klacht tegen haar vorige raadsman, die hierop betrekking heeft, behandelt verwerende partij het dossier van verzoekster heel onzorgvuldig en schendt zij ook de motiveringsverplichting.

Zij gaan namelijk helemaal voorbij aan het feit dat voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld een uitzondering bestaat als zij omwille hiervan uiteen gaan met de echtgenoot op basis van wie zij gezinshereniging hebben gedaan.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

V.2. Schending van art 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon of dat van haar kinderen riskeren.

Zij heeft indertijd alles en iedereen moeten achterlaten. Zij kan als alleenstaande moeder niet terugkeren naar haar land van herkomst waar zij in armoede en mensonterende omstandigheden zal terechtkomen.

Een eventuele terugkeer naar Brazilië zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken. Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

V.3. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekster heeft klacht neergelegd bij de stafhouder tegen haar voormalige advocaat vooral door het feit dat haar beroep onvoldoende gemotiveerd was en geen middel bevatte (geen rechtsbasis, enkel feiten), waardoor het door de Raad werd verworpen in zijn beschikking RvV 175 815.

Hierdoor zijn de rechten van verzoekster geschonden die op, deze manier geen volwaardig beroep heeft kunnen indienen en zo de kans misliep geregulariseerd te worden en op basis van intrafamiliaal geweld, waar zij het slachtoffer van was, haar verblijfstitel toch te kunnen behouden.

De bestreden beslissing maakt geen melding van dit feit, waardoor haar aanvraag niet voldoende onderzocht werd!

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan zij België niet verlaten.

Zij wil dit namelijk persoonlijk kunnen aantonen en kunnen opvolgen wat er met haar klacht gebeurt!

Hoe kan zij dit doen als zij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van haar vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen.

Dat zij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen, als ook haar rechten te vrijwaren!

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: '(...)'

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en bijgevolg nu een grondig en individueel onderzoek dient uit te voeren wat verwerende partij nooit heeft gedaan.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 en art. 6 van het EVRM."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 6 EVRM.

Zij betoogt in essentie dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit het dossier en verwijst naar de elementen zoals vermeld onder haar eerste middel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster eraan voorbij gaat dat het thans bestreden bevel genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en verzoekster niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen of een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Het determinerend motief op grond waarvan de beslissing genomen werd, wordt niet betwist.

Verzoekster gaat er met haar betoog ook aan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd nadat een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij een onderzoek werd gevoerd naar alle elementen die in die aanvraag werden aangehaald. Zij toont niet aan dat er een wettelijke verplichting zou bestaan in hoofde van het bestuur om in het bevel om het grondgebied te verlaten, dat genomen werd naar aanleiding van de aanvraag 9bis, opnieuw melding te maken van de elementen die verzoekster thans opnieuw aanhaalt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin bij arrest nr. 172.881 d.d. 5 augustus 2016 onder meer wat volgt:

"(...) Verzoekers voeren aan dat na de negatieve beslissing genomen op grond van artikel 9bis Vw., automatisch een verwijderingsmaatregel volgt met motivering op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet zonder enige beoordeling omtrent artikel 3 van het EVRM, zodat de actuele situatie in het land van herkomst nooit is onderzocht.

In dit verband wordt erop gewezen dat zowel de 1ste bestreden beslissing als de 2de en 3de bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag aan verzoekers werden ter kennis gebracht. (...)

Verzoekers kunnen dus niet met goed gevolg aanvoeren dat de bevelen om het grondgebied te verlaten "automatisch" zijn gevolgd, zonder ook maar enige overweging in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers konden deze overwegingen lezen in de eerste bestreden beslissing die hen op hetzelfde ogenblik ter kennis werd gebracht. Er kan geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen."

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat "(d)e toegestane duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (...) op heden (...) ruimschoots overschreden (is)", waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat zij op 10 december 2012 een aanvraag gezinshereniging indiende waardoor zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, dat zij op 25 juni 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat bij beslissing van 12 mei 2015 haar verblijfsrecht werd ingetrokken en dat haar beroep tegen deze beslissing op 17 november 2015 werd verworpen.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekster nog laat gelden dat de motivering geen gewag maakt van het feit dat zij het slachtoffer is van geweest van intrafamiliaal geweld en zij daardoor haar verblijfsrecht heeft verloren en dat zij een klacht heeft ingediend tegen haar vorige advocaat, wordt erop gewezen dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag dat de aanvraag van de verzoekster op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de eerste bestreden beslissing werd geweigerd. In deze beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, werd omtrent deze elementen reeds uitgebreid gemotiveerd, zodat niet wordt ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze motieven opnieuw zou moeten opnemen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster kan niet dienstig voorhouden deze motieven niet te kennen en vertoont bijgevolg geen belang bij haar grief.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, en de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

3.2.3.2.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

(...)”

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekster de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat zij de toegestane duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft overschreden niet betwist.

De verzoekster laat gelden dat de stelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“dat bij het ophouden van het bestaan van de gezinscel ook haar grond voor verblijfsrecht vervalt, ongeacht de redenen van het ophouden van de gezinscel”* flagrant onwaar is. Deze motieven kunnen evenwel niet in de tweede bestreden beslissing worden gelezen. Een grief die niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Zij betoogt verder haar verblijfsrecht te hebben kunnen behouden gezien de meerdere klachten die zijn neergelegd tegen haar ex-echtgenoot. Waar zij er hierbij op wijst dat (de website van) kruispuntbank Migratie stelt dat *“de Verblijfswet (voorziet) dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld”*, wordt erop gewezen dat de website van Kruispuntbank Migratie geen bron van recht is. Bovendien blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze elementen, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wel degelijk in rekening heeft gebracht. In deze beslissing, die werd genomen op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing en die samen met de tweede bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, werd omtrent deze elementen reeds uitgebreid gemotiveerd. Voor de grieven die de verzoekster tegen dit motief uit, kan dan ook worden verwezen naar de bespreking bij het eerste middel.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoekster op dat zij indertijd alles en iedereen heeft moeten achterlaten, dat zij als alleenstaande moeder niet kan terugkeren naar haar land van herkomst waar zij in armoede en mensonterende omstandigheden zal terechtkomen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken.

De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat het vaste rechtspraak is dat, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij wordt teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij dient deze beweringen te staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS

25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekster kan dan ook niet louter stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek heeft gevoerd naar haar land van herkomst, zonder zelf enige concrete elementen, of op zijn minst een begin van bewijs, bij te brengen. De verzoekster concretiseert haar betoog niet. De loutere bewering dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst vreest, volstaat niet om een individuele vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, temeer nu zij van de door haar thans aangehaalde omstandigheden geen gewag heeft gemaakt bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij nochtans buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.3. De verzoekster voert aan dat zij een klacht heeft neergelegd bij de stafhouder tegen haar voormalige advocaat nu het beroep dat deze had ingesteld tegen de beslissing die een einde had gesteld aan haar verblijfsrecht onvoldoende gemotiveerd was en geen middel bevatte en daardoor door de Raad werd verworpen. Zij laat gelden dat zij op die manier de kans heeft mislopen om haar verblijfsrecht als slachtoffer van familiaal geweld te behouden. Tevens werpt zij op dat zij het grondgebied niet kan verlaten nu zij deze procedure persoonlijk wenst op te volgen en zich niet wenst te laten vertegenwoordigen door een advocaat.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Voorts wordt erop gewezen dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekster definitief is, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om hiermee rekening te houden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Waar de verzoekster opwerpt dat zij een klacht heeft neergelegd bij de stafhouder kan er bovendien op worden gewezen dat zij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ten slotte toont zij niet aan waarom een ingediende klacht bij de stafhouder ertoe zou moeten leiden dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. De verzoekster brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou moeten blijken dat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied voor het doorlopen van deze procedure vereist is en dat haar belangen niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die voor haar deze klacht neerlegde (of door een andere raadsman).

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, en de artikelen 3 en 6 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om

het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN